

bliceerd, men zou stellig geloofd hebben, dat het van zoo'n ambtenaar afkomstig was". De goede man rekende het zich zelfs als een groote vriendelijkheid aan, dat hij den dokter een dienstenvolpde had toegezonden om hem „in de gelegenheid te stellen *kosteloos* te antwoorden".

Aldus behoeven wij *mächtiging* om voor onze diensten belooning te mogen verlangen, en moeten nog „dankje" zeggen, als wij onze gratis diensten zonder onkosten mogen bewijzen. Den dokter werd verder „beleefd" in overweging gegeven, „deze kosten aan het Rijk in rekening te brengen, waartoe een declaratie in tweevoud, voorzien van een desbetreffende verklaring van den lastgever is in te dienen".

De dokter zal die *f* 1.— wel „verschmerzen", maar zal nu ook wel hebben geleerd, dat men aan deze lieden geen onverplichte diensten moet bewijzen, maar hun door weigering moet dwingen, in hun eigen belang, zich de onontbeerlijke geneeskundige hulpkrachten aan te schaffen. En verder, onvermijdelijke diensten niet te verleenen, dan na zich te hebben vergewist, dat het honorarium, waarop men billijkerwijze aanspraak mag maken, inderdaad zal worden betaald. Als intusschen de bekrompenheid, waarvan de artsen staaltjes ondervinden, deze takken van dienst geheel beheerscht, is de ontredde van het handelsverkeer, waarover de Nederlandsche handel thans zoo bitter klaagt, volstrekt niet verwonderlijk.

EEN WAARSCHUWING DIE IN ONS LAND NOG NIET NOODIG IS. — Het bestuur der Aerztekammer te Weenen maakt bekend, dat de stedelijke verzekeringsinstelling aldaar zijn aandacht er op heeft gevestigd, dat sommige artsen zich niet houden aan de overeenkomst, die in 1913 tusschen de Aerztekammern en de levensverzekeringsmaatschappijen is gesloten betreffende het honorarium voor attesten. Het bestuur wijst erop, dat de artsen rechtens gehouden zijn aan deze overeenkomst en niet het recht hebben, hogere honoraria dan de overeengekomene te eischen (*Wiener klin. Wochenschr.*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

BACILLENDRAGERS. — SMETSTOFDRAGERS.

Reeds meermalen is, ook in dit *tijdschrift*, gewezen op de slordige wijze, waarop vele artsen omspringen met onze taal. Zulk een slordigheid is ook het steeds toenemende gebruik om te spreken van *bacillendragers* bij ziekten, waarvan het ziekte verwekkende agens onbekend is, of waarvan geen bacillus maar een tot een andere groep behoorend micro-organisme de oorzaak is. Helaas neemt ook het *Tijdschrift*, een wetenschappelijk, geneeskundig blad, de gewoonte om het woord *bacillendragers* onjuist te gebruiken over. Niet alleen bevat het in het nummer van 12 Juli jl. een artikel, getiteld: „Iets over meningitis cerebros spinalis epidemica acuta *en de bacillendragers*", maar de schrijver, C. ORBAAN, schroomt zelfs niet, om, na ettelijke malen het woord *bacillendragers* (waar hij *coccendragers* bedoelde) te hebben gebezigd, aan het slot — als om goed het dwaze te laten uitkomen — te spreken van *meningocokkenbacillendrager*. En in het nummer van 26 dezer herhaalt dr. H. J. VAN RHIJN in zijn aanvullende mededeeling eenvoudig het foutieve opschrift; blijkbaar is de dwaasheid aan zijn aandacht ontsnapt, evenals aan die van de redactie, die ons nog onlangs onthaalde op een reeks van artikelen van Prof. KLUYVER over de taal der geneeskunde.

Waarom niet liever het woord *smetstofdragers* gebruikt? Dat woord past voor alle besmettelijke ziekten, welk organisme daarvan ook de oorzaak is.

's Gravenhage, 30 Juli 1919.

G. OOSTERBAAN.

ONZE MAATSCHAPPIJ.

Ondergeteekende kan thans mededeelen, dat hij van 26 afdelingen van de Ned.-maatschappij tot bevordering der geneeskunst bericht heeft ontvangen, dat zij met